



Το **πολυνομοσχέδιο έκτρωμα** ψηφίζεται την Δευτέρα 15/12. Περιλαμβάνει χίλια μύρια αντεργατικά και αντιλαϊκά μέτρα. Από τους πλειστηριασμούς ως τον σοβαρότατο περιορισμό της δυνατότητας της απεργίας.

Η **πεπατημένη «αγωνιστική» τακτική** των συνδικαλιστικών ηγεσιών, είναι γνωστή: Κηρύσσουν (όχι πάντα...) μια απεργία, συγκέντρωση και τελικά **συνάθροιση καταγγελίας έξω από τη Βουλή, τη μέρα της ψήφισης**.

Ελάχιστοι εργαζόμενοι μπορούν να πειστούν έτσι ότι γίνεται πραγματικά ένας αγώνας με δυνατότητα ανατροπής κάποιων μέτρων και πολύ περισσότερο επιβολής κατακτήσεων. Ωστόσο, δεν είναι αυτός ο κυριότερος λόγος που **στην πλειοψηφία τους δεν απεργούν**.

Είναι η εργοδοτική πίεση στον ιδιωτικό τομέα, η απειλή της ανεργίας/απόλυσης, η απώλεια του μεροκάματου και άλλα πολλά που σχετίζονται με τη διαμορφωμένη κοινωνική και πολιτική συνείδηση.

Ωστόσο, η πλήρης συνδικαλιστική ανυποληψία και απουσία ενός πραγματικού αγωνιστικού σχεδίου, παίζουν ωστόσο το δικό τους σημαντικό ρόλο. **Απογοητεύουν** πολλούς εργαζόμενους, ενώ **προσθέτουν άλλοθι** για μια παθητική στάση σε άλλους.

Με τη σειρά τους στη συνέχεια οι συνδικαλιστικές ηγεσίες έχουν ως άλλοθι **ότι «δεν τραβούν οι εργαζόμενοι»** και η ζωή συνεχίζεται...

Αυτή τη φορά, **έγινε κάτι καλύτερο**. Μπήκε απεργιακή κινητοποίηση πριν τη μέρα της ψήφισης, στο παραπέντε έστω της ψήφισης. Με στήριξη από το ΚΚΕ, την ΑΝΤΑΡΣΥΑ και μαχόμενες δυνάμεις κυρίως σε πρωτοβάθμια σωματεία στο δημόσιο και τον ιδιωτικό τομέα. **Σημαντικό βήμα, αλλά ανεπαρκές**. Ειδικά αν σκεφτεί κανείς ότι αυτή απεργία αφορά το δικαίωμα της απεργίας που έχει κατακτηθεί με αίμα.

Δεν έχει λογική να περιμένει το εργατικό κίνημα την όποια αστική μνημονιακή κυβέρνηση να κατεβάσει το όποιο νομοσχέδιο κατατόμησης των εργατικών δικαιωμάτων, για να μπει στα ξαφνικά απεργία τη μέρα της ψήφισης ή στο παραπέντε.

Είναι μια λογική αμυντική, συμβολική, επετειακή και τελικά εντελώς κοινοβουλευτική: Καλούνται οι εργαζόμενοι να «βγάλουν πολιτικά συμπεράσματα», έτσι ώστε με την ψήφο τους να αποδοκιμάσουν κάποιους και να στηρίξουν άλλους.

Χρήσιμο, αλλά πολύ φτωχό και μίζερο. Τα εκλογικά ποσοστά, έχουν τη σημασία τους, αλλά δεν αλλάζουν τους ταξικούς συσχετισμούς. Ισχύει άλλωστε και το αντίστροφο: Ουσιώδης και σταθερή άνοδο της εκλογικής επιρροής των αντικαπιταλιστικών δυνάμεων, δε μπορεί να υπάρξει χωρίς ενίσχυση της δυναμικής της ταξικής πάλης μέσα σε πραγματικούς αγώνες που θα πείθουν ότι γίνονται για να νικήσουν και όχι μόνο για διαμαρτυρία.

Θα μπορούσε να γίνονται οι απεργίες και οι αγώνες διαφορετικά;

Ας σκεφτούμε ότι από σήμερα, ως προϊόν μιας αυτοτελούς πρωτοβουλίας οριζόντιου συντονισμού πρωτοβάθμιων σωματείων και επιτροπών αγώνα εργαζομένων, συνταξιούχων και ανέργων, τίθεται **κατεύθυνση απεργίας σε τρεις ή τέσσερις μήνες.**

Με **κομβικά επιθετικά αιτήματα άμεσης βελτίωσης**, όπως αύξηση κατώτατου μισθού και μεροκάματου, με παράλληλη αύξηση μισθών σε όλους τους μισθωτούς, επαναφορά συλλογικών συμβάσεων και κατάργηση απεργοκτόνου νόμου, κατάργηση όλων των νομοθετημάτων για ελαστική και εκ περιτροπής εργασία, με πρώτο βήμα το ριζικό περιορισμό τους και ταυτόχρονη αύξηση του κόστους για τους εργοδότες, την άμεση μείωση του χρόνου εργασίας για όλους, την επαναφορά του 13^{ου} και 14^{ου} μισθού στο δημόσιο και στους συνταξιούχους, τον διπλασιασμό του επιδόματος ανεργίας και την ένταξη όλων των ανέργων στην ενίσχυση από τον ΟΑΕΔ. Και πολλά άλλα μπορούν φυσικά να προστεθούν και να ιεραρχηθούν ανάλογα.

Ας φανταστούμε ότι «βαράνε όλα τα σφυριά», πάνω σε αυτό. Για γενικές συνελεύσεις σωματείων και σε χώρους δουλειές. Για δημιουργία επιτροπών αγώνα ή στήριξης της απεργίας ακόμη και σε χώρους που δεν υπάρχουν σωματεία. Για αυτοτελή πολιτική καμπάνια πάνω στα αιτήματα και στην πολιτική τους διάσταση. Για ενδιαμέσες μορφές αγώνα και άλλες πρωτοβουλίες και ενέργειες, που θα προετοιμάζουν την απεργία, όπως στάσεις εργασίες με παράλληλη ενημέρωση και συνελεύσεις για την απεργία, εξορμήσεις και πικετοφορίες, καταλήψεις ΟΑΕΔ ή Επιθεωρήσεων Εργασίας, καμπάνιες μέσα στο ΜΕΤΡΟ, διαδικτυακή υποστήριξη κλπ.

Ας υποθέσουμε ότι ακόμα πιο μακροπρόθεσμα, τίθεται ένα **ζήτημα προγραμματισμένης επανάληψης αυτής απεργίας και άλλες φορές** με στόχο την απόσπαση καταχτήσεων.

Μέσα στο διάστημα αυτό, επιλέγονται χώροι που υπάρχουν οι κατάλληλοι συσχετισμοί, όπως στους εργαζόμενους στην εκπαίδευση, στην υγεία, τους ναυτεργάτες ή σε χώρους δράσης πρωτοβάθμιων σωματείων στον ιδιωτικό τομέα, για να προωθηθούν **κλαδικές κινητοποιήσεις με μορφή διάρκειας.**

Ας φανταστούμε ότι αυτή η κατεύθυνση υλοποιείται παράλληλα με **οικοδόμηση πολλαπλών αγωνιστικών ενωτικών συντονισμών**, χωρίς αποκλεισμούς και αποστειρωμένες διαδικασίες κομματικά ελεγχόμενες. Όλο και **«πιο μακριά»** από τον επίσημο κυβερνητικό, εργοδοτικό, φιλο-ΕΕ, διασπαστικό και εκτονωτικό συνδικαλισμό των κροκοδείλων της ΓΣΕΕ και της ΑΔΕΔΥ, όλο και **«πιο κάτω» και ενωτικά** στον κόσμο της δουλειάς και των ανέργων.

Αυτός ο ουσιαστικός μακροπρόθεσμος αγωνιστικός προσανατολισμός, με **λογική κλιμάκωσης και στόχο την απόσπαση καταχτήσεων**, είναι που θα δίνει και τη δυνατότητα και για **άμεσες αιφνιδιαστικές κινητοποιήσεις** απάντησης σε κυβερνητικές και εργοδοτικές προκλήσεις.

Ας υποθέσουμε μια **πολιτική στήριξη** αυτής της αναγκαίας αγωνιστικής και πολιτικής προσπάθειας από ΚΚΕ, ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ΛΑΕ και πλήθος άλλων μικρότερων δυνάμεων και ρευμάτων, που διακηρύσσουν ή συμβάλουν σε ένα αγωνιστικό προσανατολισμό. Όχι απαραίτητα με κοινές θέσεις, όχι χωρίς διάλογο και αντιπαράθεση μεταξύ τους, αλλά με «πειθαρχία» και ταξική ευθύνη ανταπόκρισης στη διαμόρφωση του πεδίου του αγώνα

Κακά τα ψέματα: όσο γίνονται απεργίες με το σημερινό τρόπο και στο βαθμό που στη μια ή την άλλη συγκέντρωση οι συμμετέχοντες γνωρίζονται μεταξύ τους, η κάθε κυβέρνηση και ο κάθε εργοδότης, θα κάνουν μια χαρά τη δουλειά τους. Το **αγωνιστικό σημειωτόν** δεν απειλεί κανένα άλλο, παρά μόνο όσους επιδίδονται σε αυτό.

Είναι αναγκαία ακριβώς αυτή η πολιτική στροφή. Δεν πρόκειται μόνο και κυρίως για άλλη συνδικαλιστική τακτική, αλλά για πολιτική κατεύθυνση που διεκδικεί να αποκτήσει υπόσταση η προοπτική της ανατροπής των αντεργατικών μέτρων και της ανόδου της συνολικής ταξικής αντικαπιταλιστικής πάλης.

Και εδώ θα κριθούν πολύ σκληρά όλα τα πολιτικά ρεύματα, αντί να έχουν τη ματιά τους και στο πίσω μέρος του μυαλού τους στην **εκλογική κάλπη**. Είναι η «χρησιμότητά» τους, όπως την αντιλαμβάνονται οι εργαζόμενοι.